

**MOSKOVAN TYÖLÄISTEN
JA PUNA-ARMEIJALAISTEN EDUSTAJAIN
NEUVOSTON YLIMÄÄRÄINEN TÄYSISTUNTO
HUHTIKUUN 3 p:nä 1919**

I

**SELOSTUS NEUVOSTOTASAVALLAN ULKOPOLIITTISESTA
JA SISÄISESTÄ TILANTEESTA**

Toverit! Minun täytyy aloittaa selostukseni Neuvostotasa-vallan ulkopoliittisesta ja sisäisestä tilanteesta toteamalla, että juuri näinä kuukausina, kevään tullen, olemme taas joutuneet erittäin vaikeaan tilanteeseen. Mielestäni kansalaissodan samoin kuin Ententeä vastaan käytävän sodan olosuhteet oikeuttavat meidät joka tapauksessa varovaisestikin päätellen — näistä olosuhteista tulen vielä puhumaan ehdittyäni kansainväliseen tilanteeseen — oikeuttavat meidät varovaisestikin päätellen sanomaan, että tämä vuosipuolisko, jonka keskivaiheille olemme ehtineet, on oleva viimeinen vaikea vuosipuolisko, sillä Ranskan ja Englannin kapitalistit eivät jaksakaan enää kestää toista samanlaista rynnistystä kuin se, jota he kehittävät parhaillaan kaikin voimin. Toisaalta taas kaikki ne voitot, joita Punainen Armeija on saavuttanut Ukrainassa ja Donilla ja jotka meillä on mahdollisuus varmistaa, tuovat mitä suurinta helpotusta sisäiseen tilanteeseen, turvaavat viljan ja kivihiilen, elintarvikkeiden ja polttoaineiden saannin. Mutta tällä hetkellä, kun taistelu ei ole vielä päättynyt, kun viljan hankintaa Ukrainassa joudutaan toistaiseksi vielä suorittamaan perin vaikeissa olosuhteissa — nyt, kevätkelirikon aikana, tilanne on erittäin vaikea.

Me olemme monesti sanoneet, että kaikki Neuvostovallan voimat nojaavat työväen luottamukseen ja tietoiseen suhtautumiseen. Olemme monesti todistelleet, että niin monilukuinen kuin meitä saartava vihollinen onkin, niin paljon kuin Entente lähettääkin maahamme vakoilijoita ja nämä saavat apua ihmisiltä, jotka eivät ehkä pidä itseään valko-kaartilaisten apureina, mutta auttavat silti heitä, emme ole

vähääkään sulkeneet silmiämme siltä, että jokaista täällä lausuttua sanaa tullaan vääristelemään ja että valkokaartilaiden asiamiehet tulevat kuuntelemaan korvat hörössä tunnustuksiamme — mutta me sanomme: kuunnelkoot! Suoraan ja avoimesti lausuttu totuus hyödyttää meitä paljon enemmän, sillä olemme varmoja, että karvaasta totuudesta, jos se on selvästi sanottu, jokainen tietoinen työväenluokan jäsen, jokainen työtätekevä talonpoika tekee ainoan oikean johtopäätöksen.

He tekevät lopulta sen ainoan mahdollisen johtopäätöksen, että asiamme voitto lähestyy kaikkialla maailmassa, että niin sietämättömän raskas kuin väsyneiden, nälkiintyneiden, nelivuotisen imperialistisen sodan ja sen lisäksi jo kaksi vuotta jatkuneen raivokkaan kansalaissodan näennyttämien työtätekevien joukkojen asema onkin, niin vaikea, niin kärjistynyt kuin tämä tilanne nykyhetkellä onkin, meillä on mitä suurimmat mahdollisuudet voittaa ei ainoastaan Venäjällä, vaan koko maailmassa. Ja siksi kykenemme edessä olevista 4—5 erittäin vaikeasta kuukaudesta huolimatta vielä kerran voittamaan nämä vaikeudet ja osoittamaan siten vihollisille, osoittamaan koko maailman yhdistyneille kapitalisteille, että heidän rynnistyksensä Venäjää vastaan on epäonnistuva.

Ja juuri nyt he tekevät epäilemättä etukäteen laaditun suunnitelman mukaisesti lännestä ja idästä yrityksiä murskata meidät sotilaallisin keinoin pelastaakseen tuohon tuomitut Krasnovin rosvojoukot. Eilen saatiin tieto Mariupolin valtaamisesta. Rostov on näin muodoin puoliksi saarrettu. Lyhyesti sanoen liittolaisvallat keskittävät kaikki ponnistuksensa pelastaakseen Krasnovin ja antaakseen meille voimakkaan iskun nimenomaan tänä keväänä. Ne toimivat epäilemättä yhteisymmärryksessä Hindenburgin kanssa. Latvialainen toveri kertoi, minkälaiseen tilanteeseen sikkäläiset toverit ovat joutuneet. Maan monissa osissa on koettu sellaisia onnettomuuksia, joista Moskovan työläisillä ei ole aavistustakaan — sotaväen liikkeessä suurina laumoina ja ryöstäessä kyliä kerran toisensa jälkeen. Nyt saksalaiset etenevät Väinänlinnaa kohti eristääkseen Riian. Pohjoisesta heitä tukevat Englannin rahoittamat virolaiset valkokaartilaiset niiden vapaaehtoisten avustamina, joita Englannin, Ranskan ja Amerikan miljardöörien läpeensä lahjomat ruotsalaiset ja tanskalaiset lähettävät. He toimivat meille täysin

selvän yleissuunnitelman mukaan käyttäen hyväkseen sitä, että ovat verisillä tukahduttamistoimenpiteillään saaneet heikennetyksi spartakistien ja vallankumouksellisten liikettä Saksassa. Ja vaikka he tajuavatkin olevansa menehtymäisillään, he ovat kuitenkin katsoneet ajankohdan riittävän sopivaksi käyttääkseen sitä ja antaakseen Hindenburgille osan joukoistaan ja voimistaakseen lännestä käsin hyökkäystä raadeltua, uupunutta Latviaa vastaan ja uhataakseen meitä. Toisaalta Koltshak on saavuttanut joukon voittoja idässä ja valmistelee siten edellytyksiä liittolaisvaltojen viimeistä ja ratkaisevinta rynnistystä varten.

Ja kuten aina, rajoittumatta ulkoa päin suoritettavaan hyökkäykseen ne toimivat entiseen tapaansa maan sisällä järjestämällä salaliittoja, kapinoita, yrittävät toimeenpanna pommiattentaatteja ja räjäyttää Pietarissa vesijohtolaitteita, mistä olette lukeneet lehdistä, yrittävät purkaa rautatietä, kuten on tehty lähellä Samaraa — tärkeimmällä pääradalla, jota myöten meille kuljetetaan nykyään viljaa idästä. Osa tuosta viljasta on mennyt hukkaan, joutunut Koltshakin käsiin. On yritetty purkaa kiskotusta Kurskin—Harkovin radalla, jolla on aloitettu Punaisen Armeijan takaisin valtaaman kivihiilen kuljetus Donetsin alueelta. Kun otamme ja tarkastelemme kaikkea tätä kokonaisuutena, meille käy selväksi, että liittolaisvallat, Ranskan imperialistit ja miljardöörit ovat ryhtyneet viimeiseen yritykseen Neuvostovallan murskaamiseksi sotilaallisin keinoin.

Niin menshevikit kuin oikeisto- ja vasemmistoeserrätkin, jotka eivät ole vieläkään käsittäneet taistelun lähestyvän loppuaan, eivät ole käsittäneet, että kysymyksessä on mitä raivoisin ja armottomin sota, puhuvat yhä edelleen joistakin lakoista tai kansalaissodan lopettamisesta. Olipa asia heidän suhteensa miten tahansa, he auttavat valkokaartilaisia ja heistä tulen puhumaan tuonnempana, nyt halusin vain osoittaa, että tilanne on todellakin vaikea.

Maaikman kapitalistit aikovat käydä tänä keväänä kaikin voimin viimeiseen taisteluun meitä vastaan. Onneksi nuo voimat ovat riutuvan, kuolemaisillaan olevan, toivottomasti sairaan vanhuksen — kansainvälisen kapitalismin voimia. Oli miten oli, nykyään meitä vastaan kootut sotavoimat ovat kuitenkin erittäin suuret. Muun muassa Koltshak on nyt pannut liikkeelle kaikki reservinsä, hänellä on vapaaehtoisia, miesvahvuudeltaan erittäin merkittäviä valkokaar-

tilais-vapaaehtoisista koottuja rosvojoukkioita, hän saa valtavan suurta apua Englannilta ja Amerikalta aseina ja sotatarvikkeina. Sen tähden nyt muodostunut tilanne vaatiiikin, että meidän on tajuttava selvästi Neuvostotasavallan aseman vaikeus.

Olemme varmoja, että työtätekevät joukot ovat käsittäneet, minkä vuoksi sotaa käydään. Ne tietävät, että nämä muutamat kuukaudet ratkaisevat sekä meidän vallankumouksemme että huomattavassa määrin myös kansainvälisen vallankumouksen kohtalon, että tämä kapitalistien yritys murtaa Neuvosto-Venäjä on voimistunut ja he käyvät niin raivokkaasti kimppuumme siksi, koska tietävät, että heillä on sama sisäinen vihollinen — bolshevistinen liike. Se kasvaa myös siellä nopeasti ja vastustamattomasti.

Elintarvike- ja kuljetusvaikeudet ovat tekijöitä, jotka vaikeuttavat erikoisesti asemaamme ja pakottavat uudelleen ja yhä uudelleen kutsumaan avuksi kaikkia tietoisia työläisiä. Imperialistinen sota hävitti kulkulaitosta neljän vuoden kuluessa ja näin takapajuisessa maassa kuin Venäjällä tuon hävityksen jälkiä ei ole vieläkään korjattu eikä niitä saada korjatuksi muuten kuin monien kuukausien tai jopa vuosien sitkeällä työllä. Ilman polttoaineita taasen ei voida työskennellä. Vasta aivan äskettäin olemme alkaneet saada kivihiiltä Donetsin alueelta. Te tiedätte, että englantilaiset ovat siepanneet meiltä Bakun öljyn. Kaapattuaan osan laivoista Kaspian merellä ja miehitettyään Groznyin he estävät meitä saamasta öljyä. Mutta ilman polttoaineita ei teollisuus eivätkä rautatiet voi toimia. On siis jännitettävä kaikki voimat.

Sanomme vielä kerran kaikille tovereille: on saatava enemmän voimia työhön elintarvikealalle ja kuljetuslaitokseen. Kuljetusten kohdalla asiointila on sellainen, että meillä on itä-Venäjällä, Volgan takana, useita miljoonia puutia viljaa, 10—20 miljoonaa puutaa on jo hankittu ja varastoitu, mutta emme voi kuljettaa sitä pois. Osan tästä viljasta menetimme Koltshakin joukkojen viimeisen etene-
misen seurauksena, kun ne valloittivat Ufan ja pakottivat joukkomme perääntymään. Tämä menetys on erittäin tuntuva ja raskas. Kuljetuslaitoksen työ vaatii äärimmäistä voimien jännittämistä. Työläisten pitää asettaa itselleen joka kokouksessa kysymys: millä voimme auttaa kuljetuslaitosta? Ehkä voimme ottaa tšekäläisissä töissä miesten

tilalle naisia ja lähettää miehet korjauspajoihin tahi rautatieläisten avuksi? Työläiset voivat parhaiten päättää miten tämä on tehtävä, koska he tietävät, kenet voidaan mihinkin työhön määrätä. Sen voivat parhaiten päättää käytännön miehet, joiden tulee etsiä yhä uusia auttamiskeinoja. Luotamme ja olemme varmoja siitä, että Kulkulaitosten komissariaatti yhdessä Elintarvikeasiain komissariaatin kanssa on viime aikana jo saavuttanut tiettyä menestystä. Parjatkoot vihollisemme miten tahansa, tavaraliikennekuukausi — henkilöliikenteen keskeyttäminen — on jo saanut parannusta aikaan, mutta on ponnisteltava kymmenen kertaa voimakkaammin vielä parempien tulosten aikaansaamiseksi. „Izvestija” julkaisi eilen eräitä numerotietoja. Esitän niistä tärkeimmät. Maaliskuun alussa Moskovaan saapui päivittäin keskimäärin 118 vaunua elintarvikkeita, joista 25 vaununlastia viljaa. Maaliskuun lopulla alkoi saapua 209 elintarvikevaunua päivässä, niistä 47 viljalastissa. Se merkitsee kasvua miltei puolella. Se merkitsee, että sellainen raskas toimenpide kuin matkustajaliikenteen kieltäminen oli oikea toimenpide. Se merkitsee, että olemme auttaneet Moskovan, Pietarin ja koko teollisuusalueen nälkäistä väestöä. Mutta tämä ei kuitenkaan ole vielä läheskään kaikki, mitä voidaan tehdä. Ja myöhemmin meillä on edesämme vielä paljon vaikeampi ja nälkäisempi aika, kun keli-rikko ehtii pahimmilleen. Sen tähden sanommekin, että on työskenneltävä hellittämättä ja mitä suurimmalla tarmolla. Meidän pitää nojata työssämme etupäässä työväenjoukkoihin eikä sivistyneistön keskuudesta tullessiin työntekijöihin, sillä vaikka he ovatkin astuneet palvelukseemme, heidän joukossaan on kuitenkin paljon kelvottomia työntekijöitä.

Meidän on otettava varteen myös Ukrainassa vallitseva tilanne. Olemme kärsineet tavattomasti tämän vuoden aikana, kun koko Ukraina on ollut saksalaisten vallassa ja tilanne koko Donin alueella on ollut niin vaikea. Nyt asemamme on helpottumassa. Meillä on Ukrainassa 258 miljoonaa puutaa viljaa, joista 100 miljoonaa puutaa on jo määrätty luovutuspakon alaiseksi, mutta asian koko vaikeus piilee siinä, että Ukrainan talonpojat ovat hirveän pelon vallassa saksalaiskomennon ja saksalaisten harjoittaman rosvouksen johdosta. Olen kuullut talonpoikien siellä olevan siinä määrin saksalaisten säikyttämiä, etteivät he uskalla vieläkään ottaa haltuunsa tilanherrojen maita, vaikka tietä-

vätkin, millainen on Neuvostovallan asema täällä. Toukokuun aika kuitenkin lähestyy. Mutta Ukrainan talonpojat ovat kokeneet siksi paljon kaikkia saksalaisrosvouksen kauhuja, että ovat vieläkin perin epäroivällä kannalla. Siellä muuten on kaiken aikaa jatkunut partisaanisota. Sellainen sota jatkuu etelässä nytkin. Siellä ei ole säännöllisiä sota-voimia. Niiden puuttuessa siellä ei ole vielä saavutettu täydellistä voittoa. Olemme lähettäneet sinne säännöllisiä joukkoja, mutta se ei riitä. Työtä on voimistettava huomattavasti ja siksi minun on sanottava teille, että työläisten pitää jokaisessa kokouksessa asettaa selvästi elintarvikekysymys ja kysymys kulkulaitoksesta. Meidän on saatava lähiaikana ratkaistuksi, miten voidaan parantaa tilannetta ja käyttää hyväksi sitä mitä on nykyään käytettävissä.

Meidän on käsitettävä selvästi, että vain työväenluokan voiman avulla voimme nousta vankasti jaloillemme, pysyimme saavuttamaan loistavia voittoja ja siksi meidän on lähetettävä proletariaattimme kaikki parhaat voimat sinne, rintamalle. Meidän on lähetettävä rintamalle vastuunalaisia työntekijöitä. Jos täällä jokin laitos joutuu vaikeuksiin, me kärsimme kylläkin tiettyä vahinkoa, mutta siitä ei aiheudu meille tuhoisia seurauksia. Jos taasen armeijassamme on liian vähän työläisiä, joudumme varmasti tuhon omaksi. Armeijamme kärsii vieläkin siitä, ettei se ole riittävän yhtenäinen, riittävästi organisoitu, ja tässä suhteessa työläisten pitää antaa kaikkinaista apua ja heihin on asetettava kaikki toivo. Vain ne työläiset, jotka ovat olleet mukana taistelun kaikissa vaiheissa ja voivat kertoa kaikesta mitä ovat saaneet kokea ja kestää, vain ne työläiset voivat vaikuttaa armeijaan ja tehdä talonpojista tietoisia taistelijoita, jollaisia me tarvitsemme.

Sen tähden tulimme vielä kerran tänne ja päätimme koota kaikki teidät ja kertoa siitä kulkulaitoksen vaikeasta tilanteesta, joka on syntynyt yleisen vaikean tilanteen seurauksena. Me tähdenämme, että on kestettävä vielä 3—4 kuukautta, ja vasta silloin voittomme on täydellinen. Mutta sitä varten tarvitaan voimia. Mistä nämä voimat voidaan ottaa? Tottahan näemme, että yksinomaan työläiset, jotka ovat kantaneet harteillaan taloudellisen rappiottilamme koko taakan, kun taistelu ja valkokaartilaiden päällekkärykset vuorottelivat, kun työläiset joutuivat sen seurauksena kokemaan kaikkia rasituksia ja hankkivat siten runsaasti

kokemusta — yksinomaan nämä työläiset, yksinomaan nämä etujoukkomme pystyvät auttamaan meitä! Tiedämme mainiosti, että he ovat uskomattoman väsyneitä, että he ovat liikarasittuneita siitä yli-inhimillisestä työstä, joka on langennut heidän osakseen. Me tiedämme kaiken tämän ja kuitenkin sanomme nyt teille tässä, että on jännitettävä kaikki voimat, että on harkittava, miten voidaan koota kaikki voimat vallankumouksen hyväksi, sen viemiseksi loistavaan voittoon. Nyt alkaa kaikkein vaikein ja raskain aika ja meidän on meneteltävä vallankoumouksien tavoin. Meidän on ammennettava voimia työtätekevästä joukoista.

Täällä pidettiin eilen ammattiyhdistysliikkeen — moskovaalaisten ja yleisvenäläisten ammatillisten järjestöjen vaikutusvaltaisten edustajain kokous. Ja tuossa kokouksessa kaikki olivat yksimielisiä siitä, että nykyään on välttämätöntä saada mukaan toimintaan keskitason työläisiä, joita me kaikki olemme tähän asti pitäneet kykenemättöminä tällaiseen työhön. Nyt on kuitenkin aivan selvää, että uupuneiden työntekijäin korvaamiseksi meidän on pantava työhön keskitason väkeä, mutta ennen kuin se tehdään, on välttämätöntä, että tähän asti asioita hoitaneet työntekijät neuvoisivat heitä. Meidän pitää säilyttää voimamme ja korvata joksikin aikaa vastuunalaiset työntekijämme keskitason työntekijöillä. Meidänhän pitää nostaa esiin kymmeniä tuhansia sellaisia työntekijöitä. Emme saa pelätä sitä, että he eivät ehkä pysty tekemään työtään niin hyvin kuin kokeneet työntekijät. Kun määrätään heitä vastuunalaisille paikoille, niin ei ole syytä pelätä virheitä, joita he saattavat tehdä ensi alussa. Meille on tärkeää nostaa heitä vastuunalaisiin eturivin toimiin. Siellä he voivat panna voimansa liikkeelle ja saavat työn käyntiin, sillä he tulevat toimimaan varmuudella, he tietävät saavansa tukea päteviltä kokeneilta työntekijöiltä, joilla on jo vuoden työkokemus Venäjällä. He tietävät, että kokeneemmat toverit helpottavat heidän tehtävänsä kriittisellä hetkellä. Tämä uusi työläiskerros pystyy hoitamaan asioita hyvin, jos eturivin työläiset asettavat heitä eturivin tehtäviin. Me voimme tehdä sen kärsimättä vähääkään, sillä tällä laajalla kerroksella on proletaarista vaistoa, proletaarista velvollisuuden tuntoa ja tajua. Heihin voidaan luottaa ja heistä voidaan sanoa, että he auttavat meitä tiukan tullen. Venäjälle on ollut tunnusomaista, että täällä on vaikeimpina aikoina

ollut aina kansanjoukkoja, joita on voitu käyttää reservinä ja panna liikkeelle, reservinä, josta on saatu uusia voimia silloin kun vanhat ovat alkaneet ehtyä. Niin, eturivin työläiset ovat liiaksi uupuneita, ja seuraava kerros tulee hoitamaan asioita huonommin, mutta se ei ole vaarallista, se ei aiheuta vahinkoa emmekä me pahenna asiaa, kun panemme liikkeelle nämä uudet voimat, annamme niille suunnan ja selviydymme tilanteesta.

Näissä olosuhteissa ei voida olla mainitsematta eserriä ja menshevikkejä. Neuvostovalta on viime aikoina ryhtynyt lakkauttamaan heidän sanomalehtiään ja pidättänyt heitä. Tämän nähdessään eräät työläistoverit sanovat: „Ne bolshevikit — heidän joukkoonsa kuulun minäkin —, jotka ovat saaneet meidät tekemään tiettyjä myönnytyksiä pikkuporvarillisille demokraateille, ovat siis olleet väärässä. Mitä varten teimme myönnytyksiä, jos nyt pitää lakkauttaa sanomalehtiä ja vangita heitä? Onko siinä johdonmukaisuutta?”

Tähän vastaan seuraavasti. Sellaisessa maassa kuin Venäjällä, missä koko maatalous on pikkuporvarillisten ainesten käsissä, sellaisessa maassa emme voi kestää pitkään ilman pikkuporvarillisen kerroksen tukea. Tuo kerros kulkee parhaillaan päämäärään mutkitellen eikä suorinta tietä. Kun minä ajan takaa vihollista, joka ei kulje suorinta tietä vaan mutkitellen, niin minunkin on kuljettava mutkitellen tavoittaakseni vihollisen. Poliittisella kielellä puhuen pikkuporvarilliset joukot ovat työn ja pääoman keskivälissä, ja noita joukkoja pitää peitota sata kertaa ennen kuin ne ymmärtävät, että on selvitettävä itselleen yksi seikka: mahdollista on joko porvariston diktatuuri tai työväenluokan diktatuuri. Se joka ottaa tämän huomioon, hän käsittää nykyisen ajankohdan tilanteen. Työläiset käsittävätkin tämän. Kokemuksen ja lukuisten havaintojen perusteella he ovat oivaltaneet, että mahdollisia ovat vain nämä kaksi vallan muotoa: joko täydellinen työväenluokan valta taikka täydellinen porvariston valta — keskitietä ei ole, kolmatta tietä ei ole. Työväenluokka on käsittänyt tämän jo kauan sitten lakko- ja vallankumoustaistelusta. Pikkuporvaristo ei jaksakaan käsittää tätä heti; sadat elämän antamat viitteet eivät voi opettaa eivätkä totuttaa pikkuporvaristoa tähän ajatukseen, eikä se lakkaa ajattelemasta liittoutumista suurporvariston kanssa, sillä se ei jaksakaan käsittää, ettei voida olla ilman proletariaatin diktatuuria tai porvariston diktatuuria.

Eserrät ja menshevikit ovat ottaneet varteen Koltshakin valtakomennon antamat kokemukset ja käsittäneet, ettei ollut mikään sattuma, kun mitä hurjimman, epätoivoisen taistelun aikana ja ulkovaltojen auttaessa demokratialla ei saatu aikaan mitään. Heihin vaikuttaa kaksi voimaa — eikä näiden voimien lisäksi ole olemassa mitään — joko porvariston diktatuuri tahi työväenluokan valta ja täydellinen diktatuuri, keskitie ei ole voinut missään antaa mitään eikä se ole missään johtanut mihinkään. Perustava kokouskaan ei johtanut mihinkään. Sen ovat eserrät ja menshevikit sekä pikkuporvaristo kokeneet omakohtaisesti.

Kun eserrät ja menshevikit sanoivat: „Me hylkäämme Koltshakin ja kaikki ne, jotka kannattavat häntä ja Ententen väliintuloa”, he eivät sanoneet sitä yksinomaan teeskentelymielessä. Se ei ollut pelkkää poliittista viekkautta, vaikka osa heistä olikin perustanut laskelmansa siihen, että „me kyllä puijaamme bolshevikkeja, kunhan meille vain annetaan mahdollisuus jatkaa entiseen tapaan”. Me otimme huomioon tämän viekkauksen ja ryhdyimme tietenkin vastatoimenpiteisiin, mutta kun menshevikit ja eserrät puhuivat näin, se ei ollut pelkkää teeskentelyä ja viekkautta, vaan monille heistä se oli *vakaumus*. Heidän keskuudessaan joudumme tekemisiin ei ainoastaan kynäilijäryhmän, vaan myös pikkuporvarillisten teknikko-, insinööri- y.m.s. kerrosten kanssa. Kun menshevikit ilmoittivat vastustavansa liittoutuneiden väliintuloa ja me tarjosimme heille työtä, he suostuivat mielellään tarjouksemme. Mutta nyt olemme täysin oikeassa tukistaessamme heitä, tukistaessamme pikkuporvarillista kerrosta, sillä tuo kerros on tavattoman kovapäistä ymmärtämään. Sen se osoitti Kerenskin aikana ja sitä se osoittaa nykyisissäkin edesottamuksissaan. Astutuaan palvelukseemme nuo ihmiset sanovat: „Olemme luopuneet politiikasta, tulemme mielihyvin tekemään työtä.” Sellaisille henkilöille vastaamme: „Me tarvitsemme menshevikkeihin lukeutuvia virkailijoita, sillä he eivät ole kruununvarkaita eivätkä mustasotnialaisia, jotka tuppautuvat joukkoomme, kirjoittautuvat kommunisteiksi ja tekevät meille ilkeyksiä.” Jos ihmiset uskovat perustavaan kokoukseen, me sanomme heille: „Hyvät herrat, voitte uskoa perustavaan kokoukseen ja vaikka jumalaankin, mutta tehkää työtänne ja pysykää erossa politiikasta.” Heidän keskuudessaan kasvaa sellaisten henkilöiden lukumäärä,

jotka tietävät nolanneensa itsensä politiikassa: he ovat kirkuneet, että Neuvostovalta on rujo keksintö, joka on mahdollinen vain barbaarisella Venäjällä. He ovat sanoneet, että perustavan kokouksen hajottaminen on tsarismmin kasvattamien barbaarien tekoa. Euroopassakin on toistettu näitä väitteitä. Nyt saapuu Euroopasta tietoja, että Neuvostovalta on tulossa porvarillisen perustavan kokouksen tilalle koko maailmassa. Nämä ovat opetuksia koko sille sivistyneistölle, joka tulee palvelukseemme. Meillä on nykyään työssä virkailijoita kaksi kertaa enemmän kuin puoli vuotta sitten. Se on saavutus, että olemme saaneet virkailijoita, jotka työskentelevät paremmin kuin mustasotnialaiset. Kun kehoitimme heitä tulemaan palvelukseemme, he sanoivat: „Pelkään Koltshakia, kannatan sinua, mutta en halua sinua auttaa. Minä järkeilen kuin aito parlamentaarikko, aivan kuin istuisin perustavassa kokouksessa, etkä sinä saa koskea minuun, sillä olen demokraatti.” Me sanomme noille ryhmille, jotka jankuttavat perustavasta kokouksesta: „Jos aiotte jankuttaa vielä pitkään, me passitamme teidät Koltshakin luo ja Gruusiaan.” (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Alkaa polemiikki, syntyy legaalisen ryhmän oppositio. Oppositiota emme tule sallimaan. Koko maailman imperialistit tarttuvat meitä kurkusta, yrittävät nujertaa meidät sotilaallisen rynnistyksensä voimalla, meidän on taisteltava, tässä kamppailaan elämästä ja kuolemasta. Jos olet tullut tänne auttamaan meitä, niin tee hyvin, mutta jos ryhdyt julkaisemaan sanomalehtiä ja yllyttämään työläisiä lakkoihin — ja lakkojen takia puna-armeijalaisemme menehtyvät rintamalla ja jokainen lakkopäivä aiheuttaa kymmenille tuhansille ihmisille tehtaissamme puutetta, nälkää, niitä kärsimyksiä, jotka huolestuttavat meitä —, silloin olet ehkä oikeassa perustavan kokouksen kannalta, mutta meidän taistelumme ja kantamamme vastuun kannalta olet väärässä, silloin et voi meitä auttaa, laputa Gruusiaan, laputa Koltshakin luo, tai panemme sinut vankilaan! Ja sen me teemme.

Toverit! Toivottavasti kaikki me hyväksymme yksimielisesti kokouksen lopussa esitettävän päätöslauselman, jossa yritämme antaa ne tarvittavat ohjeet, joita halusin selostuksessani perustella. Nyt haluaisin kosketella vielä kahta kysymystä: keskivarakkaan talonpojan asemaa ja kansainvälistä tilannetta, jolla on suunnattoman tärkeä merkitys.

Keskivarakkaasta talonpojasta puhuimme puolueen edustajakokouksessa ja päätimme, mitä linjaa puolueemme pitää noudattaa keskivarakkaaseen talonpoikaistoon nähden. Puolueemme on valinnut vastuullisimpaan toimeen, Yleisvenäläisen TPKK:n puheenjohtajan toimeen, joka on sitäkin vastuullisempi, koska sitä hoiti aikaisemmin erittäin lahjakas organisaattori tov. Sverdlov — tuohon toimeen puolueemme on valinnut tov. Kalininin, pietarilaisen työmiehen, joka on pitänyt jatkuvasti yllä yhteyttä maaseutuun. Lehdet kirjoittavat tänään, että eserrät ovat murhanneet erään tov. Kalininin — hän ei ollut sama Kalinin. Tämä osoittaa, millaisiin keinoihin eserrät turvautuvat. Toveri M. I. Kalinin on keskivarakas talonpoika Tverin kuvernementista ja käy joka vuosi kotiseudullaan. Keskivarakas talonpoikaisto on kaikkein laajin kerros, joka on laajentunut vallankumouksemme jälkeen sen seurauksena, että me lakkautimme tilanherrojen yksityisen maanomistuksen. Vallankumouksemme paransi talonpoikaiston asemaa, sillä talonpoikaisto otti haltuunsa kaikki tilanherrain maat, ja sen seurauksena keskivarakkaiden talonpoikien lukumäärä on kasvanut huomattavasti. Kun talonpoikaiston keskuudessa ilmenee tyytymättömyyttä, niin me sanomme, että tuo tyytymättömyys on ylhäältä käsin aiheutettua, ja pitää tietää, missä määrin se on aiheellista voimiemme ollessa vähäisiä. Te täällä pääkaupungissa tiedätte, miten vaikeaa on taistelu vitkuttelua, virastokankeutta vastaan. Meidän täytyy ottaa työhön entisiä virkamiehiä, koska muita ei ole. Heitä on uudestikasvatettava, opetettava, ja se vaatii aikaa. Me voimme sijoittaa uusia työläisiä vastuunalaisiin toimiin elintarvikehankinta- ja jakelujärjestöihin, mutta Valtionvalvonnassa on yhä vielä kohtuuttoman paljon vanhoja virkailijoita, ja me kärsimme vitkuttelusta, virastokankeudesta. Me pyrimme nostamaan uusia työläisiä, jotta he osallistuisivat valvontatyöhön, Kulkulaitoskomissariaatin työhön, rinnan spesialistien kanssa. Siten taistelemme vitkuttelua ja virastokankeutta vastaan. Ja kuinka työlästä se on täällä Moskovassakin! Entä mitä tapahtuu maaseudulla? Puolueen jäsenenä esiintyvät henkilöt ovat siellä monestikin veijareita ja harjoittavat mitä tunnottominta mielivaltaa. Ja kuinka usein joudutaan ojentamaan kokemattomia ihmisiä, kun he sekoittavat toisiinsa kulakin ja keskivarakkaan talonpojan.

Kulakki on se, joka elää toisen työstä, joka ryöstää toisen työtä ja käyttää hyväkseen toisen hätää; keskivarakas talonpoika on se, joka ei riistä eikä ole itse riiston kohteena, joka saa toimeentulonsa pientaloudesta, elää omalla työllään. Eikä yksikään sosialisti maailmassa ole milloinkaan aikonut ottaa pienomistajilta pois omaisuutta. Pienomistaja säilyy vielä vuosikausia. Tätä asiaa ei voida muuttaa millään dekreeteillä, tässä asiassa on odotettava kunnes talonpoika oppii ottamaan varteen kokemuksen. Kun hän näkee, että kollektiivinen talous on paljon parempi, silloin hän tulee mukaamme. Meidän on voitettava hänen luottamuksensa. Sitä varten pitää taistella väärinkäytöksiä vastaan. Me voimme taistella vain kaupunkilaistyöläisten voimin, koska heillä on laajat yhteydet talonpoikiin, he voivat antaa satoja tuhansia työntekijöitä. Me tiedämme hyvin, ettei tovereiden asettamisesta korkeisiin virkoihin, ei kiertokirjeistä eikä dekreeteistä ole apua, vaan että jokaisen ryhmän, jokaisen solun työläisten on itsensä tartuttava asiaan, heillä on erikoinen yhteys maaseutuun.

Sanoin, että työläisten pitää asettaa ensimmäiseksi tehtäväkseen auttaa kaikin voimin sodankäynnissä; toiseksi tulee auttaa keskivarakasta talonpoikaa pitämällä yhteyttä häneen, ettei yksikään vakava vihollisen hyökkäys maaseudulla jäisi rankaisematta. On selitettävä, että kaupunkilais-työläinen tuo apua keskivarakkaalle talonpojalle kuten toverilleen, sillä keskivarakas talonpoika on yhtäläinen työtätekevä, hän vain on kasvanut toisissa oloissa, hän elää hajallaan, maaseudun valistumattomuudessa, ja hänen on perin vaikea vapautua siitä. Ja meidän on tiedettävä, että tovereiden sitkeällä toiminnalla saamme aikaan yhteyden keskivarakkaaseen talonpoikaan. Mitättömän vähäinen määrä talonpoikia tulee siirtymään kulakiston joukkoon, tulee kapinoimaan — sen me tiedämme. Ja kun asia on näin, niin mitä on tehtävä, miten voimme voittaa keskivarakkaan talonpojan luottamuksen, miten voimme auttaa häntä kaikkinaisten väärinkäytösten ehkäisemisessä? Jos olemme tehneet vähän tässä asiassa, niin syy ei ole meidän: meitä on häirinnyt taistelu porvaristoa vastaan. Tämä pitää tajuta, jokaisen työläisen pitää asettaa tämä kysymys ja sanoa: me työläiset pidämme joukkona yhteyttä keskivarakkaaseen talonpoikaistoon ja käytämme tätä yhteyttä, saamme aikaan sen, että jokainen keskivarakas talonpoika saa

tietää avustamme ei yksinomaan tov. Kalininin virkaan-
nimityksen muodossa, vaan että hän saa käytännössä vaik-
kapa pientäkin apua, mutta silti apua, vaikkapa vähäistä-
kin, mutta toverillista neuvoa. Ja nyt talonpoika tulee
antamaan eniten arvoa nimenomaan sellaiselle avulle.
Hänelle pitää selvittää, miksi vaikea asemamme estää
meitä antamasta hänelle sitä apua, jota hän tarvitsee, jota
kaupunkikulttuuri tuo mukanaan. Talonpoika tarvitsee kau-
pungin tuottamia hyödykkeitä, kaupunkikulttuuria, ja mei-
dän pitää antaa sitä hänelle. Vasta sitten kun proletariaatti
antaa hänelle sellaista apua, talonpoika näkee, että työläis-
ten apu on toisenlaista kuin riistäjien apu ennen. Jokaisen
työläisen, jolla on yhteyttä maaseutuun, tulee asettaa tehtä-
väkseen auttaa talonpoikaa nousemaan kaupunkilaiselle
tasolle. Kaupunkilaistyöläisen tulee sanoa itselleen, että
hänen on riennettävä talonpojan avuksi nyt keväällä, kun
elintarviketilanne on kiristynyt erikoisesti, ja jos jokainen
suorittaa vaikkapa vähäisen osan tästä työstä, me saamme
nähdä, että rakennuksessamme on muutakin kuin pelkkä
julkisivu ja että Neuvostovalan lujittamisen kannalta
asiamme saadaan viedyksi päätökseen, sillä talonpoika
sanoo: „Eläköön Neuvostotasavalta, eläköön bolshevikit,
alas kommuuna!” Hän sätii typerästi järjestettyä „kommuu-
naa”, jota hänelle tyrkytetään. Hän suhtautuu kaikkeen
tyrkytettyyn epäluuloisesti, oikeutetuin epäilyksin. Meidän
on mentävä keskivarakkaan talonpojan luo, autettava häntä,
opetettava häntä, mutta vain tieteen ja sosialismin alalla,
kun taas maatalouden alalla meidän pitää saada oppia
häneltä. Siinä tehtävä, joka nousee ratkaistavaksemme eri-
koisen pakottavana.

Siirymme nyt tarkastelemaan kansainvälistä tilannetta.
Sanoin, että Englannin, Ranskan ja Amerikan imperialistit
yrittävät viimeistä kertaa tarttua kurkkuumme, mutta siinä
he eivät tule onnistumaan. Niin vaikea kuin tilanne onkin,
voimme sanoa varmuudella, että me voitamme kansainväli-
sen imperialismiin. Me voitamme koko maailman miljardöö-
rit. Me kykenemme voittamaan heidät kahdesta syystä.
Ensinnäkin siksi, että he ovat petoja, jotka ovat niin
riehaantuneet keskinäisessä taistelussaan, että repivät
herkeämättä toisiaan eivätkä huomaa olevansa kuilun par-
taalla. Toiseksi siksi, että Neuvostovalta kasvaa jatkuvasti
kaikkialla maailmassa. Ei kulu päivääkään, ettemme saisi

lukea siitä lehdistä. Tänään luimme Amerikan lehdistön radiotoimiston tiedotuksen Lyonista, että nuo 10-henkisessä komissiossa neuvotelleet henkilöt ovat supistaneet komissiota, ja nyt keskustelijoita on neljä: Wilson, Lloyd George, Clemenceau ja Orlando. Neljänkään kansakunnan johtajat eivät voi päästä sopimukseen: Englanti ja Amerikka eivät suostu antamaan Ranskalle kivihiilen tuotannosta saatavaa liikevoittoa. Ne ovat rosvoja, jotka ovat ryöstäneet saalista kaikkialta maailmasta eivätkä voi nyt sopia keskenään. Nuo neljä miestä ovat sulkeutuneet nelihenkiseen ryhmäänsä, ettei vain herra paratkoon pääsisi leviämään huhuja — he kaikki ovat suuria demokraatteja, mutta antavat itse aihetta huhupuheisiin ja lähettävät radiosanomiamia, etteivät he suostu luovuttamaan kivihielestä saatavia voittoja. Eräs ranskalainen toveri, joka oli tavannut ranskalaisia sotavankeja, kertoi minulle niiden sotavankien puhuvan: „Meille sanottiin, että Venäjälle pitää lähteä taistelemaan saksalaisia vastaan, koska saksalaiset kuristavat meidän maatamme. Mutta nythän on solmittu aselepo Saksan kanssa, ketä vastaan minä nyt lähden taistelemaan?” Siitä hänelle ei mainittu sanallakaan. Ja tuollaisten, näitä kysymyksiä itselleen esittävien ihmisten määrä kasvaa joka päivä miljoonilla ja taas miljoonilla. Nämä ihmiset ovat kokeneet imperialistisen sodan kauhut ja sanovat: „Minkä puolesta me oikeastaan menemme sotimaan?” Kun bolshevikit ennen selittivät heille illegaalisissa lehtisissä, minkä puolesta he menivät sotimaan, niin nyt imperialistit lähettelevät radiosanomiamia: Englanti ei suostu luovuttamaan Ranskalle kivihielestä saatavia liikevoittoja. Siten he, erään ranskalaisen sanomalehtimiehen sanoja käyttäkseni, harppovat huoneesta toiseen yrittäen turhaan ratkaista kysymystä. He yrittävät ratkaista, kenelle pitäisi antaa enemmän ja ovat tapelleet keskenään viisi kuukautta; he ovat kadottaneet kaiken itsehillintänsä ja niin kauan nuo pedot repivät toisiaan, ettei niistä jää jäljelle muuta kuin hännänriekaleita. Ja me sanomme, että kansainvälinen asemamme, joka oli alkuaikoina niin heikko, että he olisivat voineet nujertaa meidät muutamassa viikossa, on parempi nyt, kun he eivät pysty jakamaan keskenään saalista, koska ovat alkaneet raadella itseään. He lupaavat sotilaille: kukista Saksa ja hyödyt suunnattomasti. He kinastelevat, pitääkö Saksalta ottaa 60 vai 80 miljardia. Kysymys on tavattoman periaatteellinen,

tavattoman kiinnostava, varsinkin jos kerrotaan siitä työläiselle tai talonpojalle. Mutta jos he kinastelevat pitkään, he eivät saa yhtään miljardia. Se tässä onkin kaikkein kiinnostavinta!

Sen tähden sanommekin vähääkään liioittelematta, emmekä edes sano sitä sosialisteina, vaan pelkästään punniten kylmästi vastassamme olevia voimia, että Neuvostotasavalan asema paranee, ei päivä päivältä, vaan tunti tunnilta. Viholliset eivät voi sopia keskenään. On kulunut viisi kuukautta siitä, kun he voittivat. Mutta he eivät solmi rauhaa. Ranskan edustajakamari äänesti hiljattain taas satoja miljoonia sotavalmisteluihin. He kaivavat itse hautaa itselleen, ja siellä heillä on jo ihmisiä, jotka laskevat heidät tuohon hautaan ja luovat haudan kunnolla umpeen. (Suosiosoituksia.) Näin siksi, koska neuvostoliike kasvaa kaikissa maissa ja Unkarin vallankumous on osoittanut, että silloin kun me sanomme, ettemme taistele vain omasta puolestamme, vaan koko maailman Neuvostovallan puolesta, ettei täällä vuodateta puna-armeijalaisten verta yksin nälkäisten tovereiden tähden, vaan sen puolesta, että Neuvostovalta voittaisi koko maailmassa — Unkarin esimerkki on osoittanut, ettei tämä ole pelkkää ennustusta eikä lupailua, vaan mitä elävintä välitöntä todellisuutta.

Unkarin vallankumous tapahtui tavattoman omaperäisesti: Unkarilainen Kerenski, jonka nimenä siellä on Karolyi, luopui itse virastaan, ja unkarilaiset sovittelijat — menshevikit sekä eserrät — käsittivät, että pitää mennä vankilaan, missä unkarilainen toveri Bela Kun, eräs Unkarin parhaita kommunisteja, oli vankina. He menivät hänen luokseen ja sanoivat: „Teidän pitää ottaa valta!” (Suosiosoituksia.) Porvarillinen hallitus erosi. Porvarilliset sosialistit, unkarilaiset menshevikit ja eserrät, liittyivät Unkarin bolshevikkipuolueeseen ja muodostivat yhtenäisen puolueen, yhtenäisen hallituksen. Tov. Bela Kun, toverimme ja kommunisti, joka on käynyt Venäjällä täydellisesti bolshevismiin käytännön koulun, sanoi keskustellessani hänen kanssaan radioteitse: „Minulla ei ole enemmistöä hallituksessa, mutta minä voitan, koska joukot ovat puolellani ja Neuvostojen edustajakokous kutsutaan koolle.” Tämä on maailmanhistoriallinen kumous.

Kaikille Euroopan työläisille on tähän saakka valehdeltu sanomalla Neuvosto-Venäjistä: „Siellä ei ole mitään val-

taa, vaan pelkkä anarkia, he ovat pelkkiä tappelupukareita." Ranskalainen ministeri Pichon lausui äskettäin Neuvosto-Venäjältä: „Se on anarkiaa, he ovat väkivallantekijöitä, vallananastajia!" Saksalaiset menshevikit puhuivat maansa työläisille: „Katsokaa Venäjää, siellä vallitsee sota, nälkä, rappiotila! Sitäkö te toivotte sosialismille?" Ja sillä he pelästyttivät työläiset. Mutta Unkari on antanut esimerkin vallankumouksesta, joka syntyy kerrassaan toisin. Unkari joutuu epäilemättä käymään raskaan taistelun porvaristoa vastaan — se on kiertämätöntä. Totuus on se, että kun nuo rosvot, Englannin ja Ranskan imperialistit, näkivät vallankumouksen Unkarissa lähestyvän, he tahtoivat tukahduttaa sen, tahtoivat estää sitä puhkeamasta. Meillä tilannetta vaikeutti se, että me jouduimme luomaan Neuvostovaltaa vastoin patriotismia. Piti murtaa patriotismi, solmia Brestin rauha. Se oli mitä raivokkain, verinen murros. Naapurimaiden porvaristo sai nähdä, kenen tulee hallita. Kenen sitten, ellei Neuvoston? Tässä on käynyt samoin kuin entisinä aikoina, jolloin kuninkaas, keisarit ja ruhtinaas nähdesään valtansa heikentyvän sanoivat: „Tarvitaan perustuslakia, tulkoon porvaristo ja hallitkoon!" Ja jos kuningas heikkeni, hän sai eläkkeen tai edullisen viran. Koko maailman porvaristo kokee nyt samaa, mitä kuninkaas ja keisarit joutuivat kokemaan 50—60 vuotta sitten. Kun Englannin ja Ranskan imperialistit esittivät ennenkuulumattomia vaatimuksia Unkarin kapitalisteille, nämä sanoivat: „Me emme kykene sotimaan. Kansas ei seuraa meitä, mutta unkarilaisina isänmaanystävinä tahdomme antaa vastaiskun. Mikä valtas sitten pitäisi olla? — Neuvostovaltas." Unkarin porvaristo tunnusti koko maailman edessä, että se eroaa vapaaehtoisesti ja että maailmassa on vain yksi valtas, joka kykenee johtamaan kansoja hädän hetkellä — se on Neuvostovaltas. (Suosionosoituksia.) Juuri sillä, että Unkarin vallankumous sai alkunsa kokonaan toisin kuin meidän vallankumouksenme, se näyttää koko maailmalle sen, mikä Venäjän kohdalla ei tullut näkyviin: nimittäin että bolshevismi tietää uutta proletaaristas demokratias, työvän demokratias, joka astuu vanhan parlamentin tilalle. Se oli aikaa, jolloin työläisias petettiin, jolloin heidät alistettiin kapitalistiseen orjuuteen. Vanhan porvarillisen parlamentin tilalle on tulossa yleismaailmallinen Neuvostovaltas, joka on voittanut puolelleen kaikkien työläisten

myötätunnon, sillä se on työtätekevien valtaa, niiden miljoonien valtaa, jotka itse vallitsevat, itse hallitsevat. He saattavat hallita huonosti, niin kuin me Venäjällä, mutta ovathan olosuhteetkin meillä äärettömän vaikeat. Sellaisessa valtiossa, missä porvaristo ei tee näin hurjaa vastarintaa, Neuvostovallan tehtävät tulevat helpottumaan, se voi toimia ilman sitä väkivaltaa, lähtemättä sille veriselle tielle, jolle herrat Kerenskit ja imperialistit pakottivat meidät lähtemään. Me selviydymme vaikeammastakin tiestä. Olkoon, että Venäjä on saanut antaa suurempia uhreja kuin muut maat. Se ei ole mikään ihme, koska me saimme perinnöksi jo rappiutilassa olevan talouden. Toiset maat kulkevat toista, inhimillisempää tietä, tulevat samaan päämäärään — Neuvostovaltaan. Sen vuoksi Unkarin esimerkillä tuleekin olemaan ratkaiseva merkitys.

Kokemus opettaa ihmisiä. Sanoin ei voida todistaa Neuvostovaltaa oikeaksi. Venäjä yksin ei ollut kyllin ymmärrettävä esimerkki koko maailman työläisille. He ovat tienneet, että Venäjällä on neuvostojärjestelmä, kaikki he kannattavat Neuvostoja, mutta verisen taistelun kauhut ovat pelottaneet heitä. Unkarin esimerkki muodostuu ratkaisevaksi proletaarijoukoille, Euroopan proletariaatille ja työtätekevälle talonpoikaistolle: vaikealla hetkellä ei kukaan muu kykene hallitsemaan maata kuin Neuvostovalta.

Me muistamme vanhojen ihmisten sanonnan: „Lapset ovat varttuneet, lapset ovat päässeet jaloilleen, nyt voi kuolakin.” Me emme aio kuolla, me kuljemme voittoon, mutta kun näemme sellaisia lapsia kuin Unkarin, missä jo on Neuvostovalta, niin sanomme, että olemme jo tehneet tehtävämme, ei ainoastaan Venäjällä, vaan myös kansainvälisessä mitassa ja että kestämmme kaikki suurimmatkin vaikeudet saavuttaaksemme täydellisen voiton, jotta Venäjän ja Unkarin Neuvostotasavaltojen rinnalle ilmaantuisi — ja me saamme nähdä sen ilmaantuvan — kansainvälinen Neuvostotasavalta. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

2

PAÄTÖSLAUSELMA NEUVOSTOTASAVALLAN ULKOPOLIITTISTA
JA SISAISTA TILANNETTA KOSKEVAN SELOSTUKSEN
JOHDOSTA

Neuvostotasavalta on astumassa olemassaolonsa raskaimpaan kauteen siinä ankarassa ja maineikkaassa taistelussa, jota se käy kaikkien kansojen etunenässä. Lähi-kuukaudet tulevat muodostumaan kriisikuukausiksi. Entente ponnistelee epätoivoisesti viimeisin voimin murskatakseen meidät asein. Elintarviketilanne kärjistyy erittäin voimakkaasti. Kulkulaitos on pahoin hävitetty.

Vain äärimmäinen voimien jännitys voi pelastaa meidät. Voitto on kuitenkin täysin mahdollinen. Unkarin vallankumous on lopullinen todistus neuvostoliikkeen nopeasta kasvusta Euroopassa ja sen tulevasta voitosta. Meillä on maailman kaikissa maissa enemmän liittolaisia kuin aavistammekaan. On kestettävä vielä 4 tai 5 ehkä kaikkein vaarallisinta ja katkerinta kuukautta, jotta voittomme olisi täydellinen. Ja tällaisena aikana itseään menshevikeiksi, vasemmisto- tai oikeistoeserriksi nimittävät houkkiot ja seikkailijat esiintyvät puhein Neuvostovallan kannattajina ja Ententen sotilaallisen väliintulon vastustajina, mutta yllyttävät teossa lakkoihin tai vaativat myönnytyksiä vapaalle kaupankäynnille tai kansalaissodan lopettamista unohtaen, että me olemme tarjonneet kaikille rauhaa ja että sotamme on oikeudenmukaista, laillista, välttämätöntä puolustautumista. On ilmeistä, että tuollainen agitaatio on mitä aktiivisinta ja tehokkainta apua valkokaartilaisille, jotka valmistautuvat viimeisin voimin tuhoamaan meidät. Kokous tuomitsee armotta nämä naamioituneet kansan viholliset.

Kokous ilmoittaa kaikille menshevikeille ja eserrille, jotka ovat todella valmiita auttamaan meitä vaikeassa taistelussamme, että työläisten ja talonpoikien valta myöntää heille täydellisen vapauden ja turvaa heille Neuvostotasavallan kansalaisten täydet oikeudet.

Kokous julistaa, että Neuvostovallan tehtävänä on nykyään säälimätön sota niitä menshevikkejä ja eserriä vastaan, jotka kirjallisten ja poliittisten „Vsegda Vperjod!” sekä „Delo Naroda”⁴⁸ ryhmien lailla itse asiassa häiritsevät taisteluamme ja ovat vannoutuneiden vihollistemme liittolaisia. Kokous kehottaa kaikkia työväenjärjestöjä, kaikkia proletaareja ja työtätekeviä talonpoikia jännittämään kaikki voimat Neuvostovallan vihollisten torjumiseksi, sen puolustamiseksi sekä myös elintarvikeasiain ja kulkulaitoksen saattamiseksi järjestykseen.

Sitä varten kokous katsoo tarpeelliseksi:

1) Kutsua uupuneiden eturivin miesten tilalle keskitasolla olevia, t.s. sellaisia työväenluokan ja talonpoikaiston edustajia, jotka ovat vähemmän kokeneita kuin eturivin työläiset ja talonpojat.

2) Tehostaa edelleen sekä eturiviin että laajaan massaan kuuluvien työläisten lähettämistä elintarvikealalle, kulkulaitokseen, armeijan palvelukseen.

3) Kutsua mahdollisimman runsaasti tietoisia työläisiä ja talonpoikia työhön Kulkulaitosten kansankomissariaattiin ja Valtionvalvontaan työn parantamiseksi sekä virkavaltaisuuden, vitkuttelun, virastokankeuden hävittämiseksi.

4) Lähettää mahdollisimman runsaasti voimia nälkäänäkevistä kaupungeista maataloustöihin maalle — kasvi-tarhoihin, Ukrainaun, Donille j.n.e. viljan sekä muiden maataloustuotteiden tuotannon lisäämiseksi.

5) On jännitettävä kaikki voimat keskivarakkaan talonpojan auttamiseksi ja niiden väärinkäytösten lopettamiseksi, joiden takia hän joutuu niin usein kärsimään, tuettava häntä toverillisesti. On pantava heti viralta sellaiset neuvostotyöntekijät, jotka eivät käsitä tätä ainoata oikeaa politiikkaa tahi eivät osaa toteuttaa sitä käytännössä.

6) Kaikkien ajankohtaisena tehtävänä on taistelu kaikinlaisia väsymyksen, heikkouden ja epäröinnin ilmauksia vastaan. On valettava rohkeutta sydämiin, kehotettava mielenlujuuteen, kartutettava tietoisuutta ja lujitettava toverikuria.

Venäjän työväenluokka ja talonpoikaisto ovat kestäneet suunnattomia rasituksia. Heidän kärsimyksensä ovat viime kuukausina käyneet yhä kovemmiksi. Mutta kokous vakuuttaa, että työläisten tahto ei ole lannistunut, että työväenluokka on edelleen asemissaan, täysin varmana siitä, että se voittaa kaikki vaikeudet ja turvaa hinnalla millä hyvänsä sosialistisen Neuvostotasavallan voiton Venäjällä ja koko maailmassa.

„Pravda” № 73,
huhtikuun 4 pnä 1919

Julkaistaan käsikirjoitukseen verrattun
„Pravda” lehden tekstin mukaan
